

De Spuit

De aanwezigheid van een groot psychiatrisch ziekenhuis in ons bewakingsgebied, resulteerde vaak in het feit, dat we het dienstdoende personeel moesten helpen, omdat 'patiënten' doordraaiden. Zo kon het op een keer gebeuren dat mijn collega en ik tijdens onze avonddienst ter assistentie werden geroepen op de binneninrichting van het PZ. Volgens de melding zou een patiënt doordraaien. Zoals altijd werd de deur geopend door iemand, die eruitzag als de doorsnee patiënt. Meestal zagen die er wat onverzorgd uit. Waren slonzig gekleed en een hadden vaak een vreemde blik in de ogen. Alsof ze dwars door je heen wilden kijken. Als zo'n 'stereotiep' van een patiënt de deur opende met de sleutel en met de sleutelbos rammelde, had ik er altijd wel vertrouwen in, dat het een verpleger was. Dat was ook deze avond zo en de man ging voor naar een gesloten afdeling.

Voor een deur stond een groepje van zeker vijf mensen. Door de ruit in de deur, zag ik een jongeman met een biljartkeu in zijn handen staan. De jongen keek verwilderd om zich heen en stond achter een biljart. Iedereen wees naar de jongeman en riep in koor: "Dat is hem en hij wil niet in de isoleer." Nou wist ik vanuit vorige ervaringen dat dat inderdaad niet een fijne plek was om te verblijven, dus die drang om daar niet in te willen kon ik wel begrijpen. Maar oké, wat moet dat moet. Mijn collega en ik gingen door de deur de recreatieruimte binnen en renden op gevoel, elk aan een kant van het biljart langs en sprongen de jongeman op zijn nek. Voordat hij de keu op kon heffen om te slaan, hadden mijn collega en ik hem tegen de grond gewerkt. Dat hadden we

dan toch maar weer zonder kleerscheuren gefikst en de jongeman was ook nog onbeschadigd. Ondanks dat de jongen geen kant meer op kon, bleef hij zich nog hevig verzetten. Omdat wij de situatie onder controle hadden, durfden ook de verplegers weer te bewegen en met vier verplegers aan de benen van de jongen en met mij en mijn collega aan het bovenlijf, sjouwden we hem naar de isoleercel.

Daar werd de jongen vakkundig door de verplegers van zijn kleding ontdaan, terwijl wij hem in bedwang hielden. Hij mocht alleen zijn onderbroek aan houden, maar omdat de jongen zich maar bleef verzetten, lagen mijn collega en ik nog steeds bovenop hem. We hielden hem plat op de grond. De dienstdoende psychiater werd opgetrommeld en moest de jongen een kalmerende spuit geven om hem rustig te maken. De man, een iele magere kerel met zo'n klein 'ziekenfondsbrilletje' op zijn neus, kwam binnen en werd zienderogen zenuwachtiger van de schreeuwende halfnaakte patiënt, die in bedwang werd gehouden door twee geüniformeerde dienders. Ik zag vanuit mijn ooghoeken, dat de man met trillende handen een injectiespuit vulde. Hij verdween uit mijn blikveld en hoorde hem met bibberende stem zeggen: "Waar moet ik die spuit zetten?" "Doe maar in zijn bovenbeen" hoorde ik een verpleger antwoorden. Op dat moment voel ik wat gefrummel aan mijn uniformbroek ter hoogte van mijn bovenbeen en kijk achterom. Ik zie de psychiater met verdwaasde blik en bloeddoorlopen ogen mijn broek strak-trekken. De hand met de gevulde spuit hield hij omhoog, om hem als een 'dartpijl' in mijn been te gooien. Ik kon hem nog net op tijd een schop geven, waardoor hij achteroverviel. Ik riep hem toe dat hij een sukkel was en natuurlijk het blote been van de patiënt moest hebben en niet het mijne. Uiteindelijk kwam dit dan toch nog goed, toen hij bij de tweede poging, met nog heftiger trillende handen en: "Sorry, sorry, sorry" prevelend, het juiste been eindelijk te pakken had.

Aan het bureau vertelden we dit verhaal aan de andere collega's die natuurlijk slap van het lachen de nodige opmerkingen maakten. Ik vroeg mij namelijk af wat er gebeurd zou zijn als ik de spuit in mijn been had gekregen. Nou dat wist een oudere collega wel te vertellen: "Daar was je net als die patiënt, hééél rustig van geworden. Had je vrouw vast leuk gevonden."